

Regjeringen, ikke saa meget ere Lovgivningsmagten som de vedkommende Embedsmænd og Pensionister. Og naar disse Embedsmænd og Pensionister muligens kunde gjøre et Krav gjældende mod Regjeringen, et Krav, som efter Omstændighederne kunde forfølges ved Domstolene, saa vilde de rimeligvis ikke søge deres Berettigelse dertil i Positioner paa Finantsloven; men jeg antager, at de vilde støtte sig paa de vedkommende almindelige Love eller paa de særegne kontraktmæssige Bestemmelser, der maatte være tilstede mellem dem og vedkommende Regjering. Enhver vil altsaa se, at de to Ting have slet Intet med hinanden at bestille.

Formanden: Der er begjert Afslutning af Forhandlingerne af Frølund, Bille, Høyer-Møller, C. Hansen, C. G. Mørk, Hindenburg, Alfstrup, C. B. Nyholm, Chr. Rimestad, Rosfod, Raben, Ussing, Brix, Efferse og H. M. Petersen.

De Talere, der have begjert Ordet, ere Folketingsmændene for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) og Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) samt den ærede Ordfører.

Ved den derpaa foretagne Afstemning forkastedes Afslutning af Forhandlingen med 46 mod 25 Stemmer. Altsaa fortsattes Forhandlingen.

Berg: Uden at komme nærmere ind paa de Betragtninger, vi nys hørte af det ærede Medlem for Aalborg (Klein), skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem væsentlig har modificeret det Udtryk, han betjente sig af i sit første Foredrag. Ikke desto mindre turde det dog være klart, at han har sqaet sammen i Et Udtrykket i § 48 i Grundloven, hvor der tales om Forslag til Finantsloven, og de senere Paragrafer, hvor der er Tale om Finantsloven. Naar særlige ved Finantslovens Vedtagelse usforudsæelige Tilfælde indtræde, forekommer det mig, at Regjeringen vilde være berettiget til, uden at kunne paadrage sig juridisk eller politisk Ansvar, at tilbageholde Udgifter, f. Ex. til Embedsmænds

Lønninger og Pensionisters Pensioner eller til Udførelse af Hærlovens Bestemmelser, hvortil der er givet Bevilling paa Finantsloven, og paa samme Maade — altsaa naar særlige usforudsæelige Omstændigheder, som ikke have været paaregnede ved Finantslovens Vedtagelse, indtræde — vil ogsaa en Regjering kunne undlade at udføre vigtige Foretagender, hvortil der er givet Bevilling paa Finantsloven. De to Ting have derfor forsaavidt med hinanden at gjøre, som jeg maa hævde, at kun den samme Art af Aarsager kan berettigge en Regjering til at fravige Finantslovens eller en anden Lovs Bestemmelser i det ene og det andet Tilfælde. Jeg tror ikke, der nogensinde skal vindes Flertal i Folkethinget for den Betragtning, at den eneste Forpligtelse, Regjeringen har med Hensyn til Finantsloven, er, at den ikke overskrides Positionerne, men at den for Dvrigt kan udføre, hvilke af Positionerne den vil. Denne Betragtning tror jeg ingen- sinde skal vinde Anerkjendelse i dette Thing. Med Hensyn til den ærede Ministers Foredrag skal jeg for det Første holde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), men angaaende det Tilfælde, som Ministeren nævnte, nemlig Esbjerg, skal jeg dog tilføie, at Exemplet ogsaa i en anden Forstand ingenlunde kan bruges lige overfor det større Tilfælde, som her har været under Omtale, thi, da vedkommende Minister ikke kunde faae Kontrakt indgaaet, saaledes at Havnen kunde fuldføres til den fastslaaede Tid, saa gav Bevillingsmyndigheden gennem sin Bevilling Bemyndigelse til Forkøngelsen, og det kunde den saa meget lettere gaa ind paa, som det syntes at være en Slags Anomali, at denne Havn skulde være færdig 2 Aar før Sernbanen. Her er Sagen imidlertid en helt anden. Her foreligger for det Første — under Forudsætning af, at det vedtages — Lovgivningsmagtens bestemte Villiestilkjendegivelse, at Banerne skulle være færdige til den i Lovens fastsatte Tid, og det er ogsaa et Krav, som Sagens Realitet medfører, at ikke Havnen, hvorpaa man har kostet saa meget, skal ligge hen uden nogen væsentlig Brug, hvilket vil være Tilfældet, saa længe man ikke faar